

derfor maa affediges. Der kunde herved sigtes til saadanne Tilfælde, hvor en Militair har udmærket sig ved særlig Tapperhed og man derfor kunde ønske at votere ham en særlig Belønning, men der kan ikke være sigtet til det Tilfælde, at En bliver saaret; det er enhver Officers almindelige Pligt, at lade sig saare, naar Kuglen iøvrigt kommer paa hans Vel. Officeren vilde saaledes for dette almindelige Tilfælde være henviist til Naaden, og det er dog ikke behageligt at skulle attraae denne, selv om det saa er Rigsdagen, man anmoder derom; det er bedre at kunne fordrø det som en ligefrem Ret. Udvalget har ogsaa meent, at alle andre Embedsmand burde have deres passende Pensjon som en Ret; men vi skulde dog ikke under nærværende Forhold komme dertil, at de eneste Embedsmand, som vare undtagne fra denne Regel, skulde være Officererne.

Der vil, med Hensyn til det mere Specielle, blive Leilighed til, senere at udtale sig nærmere om dette Punkt.

Jeg skal endnu om andre enkelte Forhold tillade mig at fremsøre nogle enkelte Bemærkninger. Der findes i Udkastet en Paragraph om Ministrene, som forekommer mig at være deels mindre heldig, deels overflødig efter de Forandringer, som ere foreslaaede. Den første Deel af Paragraphen gaaer ud paa, at Ministrene skulde behandles efter de almindelige Regler som Embedsmand; dette er jo overflødt, da de ere Embedsmand. Den sidste Deel indeholder, at de dog ikke skulle have Mindre i Pensjon, end Indtagten af det Embede, Bedkommende havde, da han blev Minister. Dette hører, efter Udvalgets Forslag, ikke længere hjemme i Loven; thi det har Charakteren af Bartpenge, og Reglerne om disse ønsker man jo at udbyde af nærværende Lov. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa en Synderlighed ved denne Paragraph; der staaer nemlig „indtil de erholde andet passende Embede.“ Hvad er et passende Embede for en Minister? og Hvem skal afgjøre dette? Et tvivlsomt Spørgsmaal kunde det maaskee saaledes blive, om det var passende for en Minister at notes med at blive Præst, især naar man har Exempel paa, at en Minister er bleven Biskop. (Latter!) Men det meest passende

vilde sikkert være at udstryge Bestemmelsen om, hvad der er et passende Embede, forudsat at man ikke skulde antage det for endnu mere passende at udstryge den hele Paragraph.

§ 7 ere Udtrykkene „nemlig har paadraget sig grundet Mistanke“ ikke saa bestemt, som man kunde ønske det. Om Meningene er, at Frisindelse for videre Tiltale her skulde være det Afgjørende, skal jeg for Diebliffet ikke indlade mig paa; hele Begrebet „Frisindelse for videre Tiltale“ er dog vistnok i alle Retninger uheldigt. Med Hensyn til § 8 Nr. 2 maa jeg bemærke, at, naar Bedkommende skal miste sin Ret til Pensjon, saafremt han modtager fremmed Tjeneste, da burde vistnok Tilladelse her til kunne indrømmes ham af Kongen. Det synes noget besynderligt, at en pensioneret Embedsmand ikke skulde være berettiget til at modtage f. Ex. Tjeneste som Consul hos en fremmed Magt. At man skulde miste sin Ret til Pensjonen, naar man i 3 Aar ikke havde høvet samme, burde dog vistnok betinges af at man senere ikke kunde bevise, at man havde havt aldeles sydfestgjørende Grunde, hvorfor man ikke gjorde sit Krav gjældende. Endelig burde Regelen under Nr. 5 vistnok gjøres afhængig af, at Bedkommende ved Dom findes skyldig i Forhold, som det her omhandlede. Forsaavidt der med Hensyn til Enker er bestemt fordeelsagtigere Billaar, end tidligere har været Tilfældet, da kunde der vel være Anledning til at træffe nogle Bestemmelser til Fordeel for de tidligere Enker, der have været pensionerede blot efter Naade. Thi Enkerne høre ikke til dem, paa hvem Naadens Solstin har skinnet rigeligt, medmindre de i alt Fald havde formaaende Venner eller Slagtinger. Jeg skal ikke her stille noget bestemt Forslag, men blot berøre, om det ikke f. Ex. var muligt at giye dem Ret til Halsdelen eller, som mig synes, to Trediedeel af hvad de efter nærværende Lov vilde være berettigede til. En sliq Bestemmelse synes ikke ubillig, og det var rigtigt, om den udgik fra Rigsdagen; thi denne burde vel netop være den Autoritet, til hvilken de, som ellers ikke have noget Forsvar, altid kunne henvende sig.

Soffmeyer: Idet jeg for en stor Deel kan henholde mig til de Øtringer, som faldt